

Arrest

nr. 269 555 van 8 maart 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 MERKSEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 4 november 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 oktober 2021, tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot vestiging.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 november 2021 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat D. MBOG verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“VERWERPING VAN EEN AANVRAAG OM MACHTIGING TOT VESTIGING

Gelet op artikel 15 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

*De aanvraag om machtiging tot vestiging ingediend op 20.09.2021
door B., J.B.*

[...]

*van Surinaamse nationaliteit,
is verworpen.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

- aanvraag verworpen om reden van openbare orde / veiligheid van het land:

Betrokkene werd op 06.03.2017 door de Correctionele Rechtbank Antwerpen - afdeling Turnhout veroordeeld tot een gevangenisstraf van 14 maanden met uitstel 3 jaren voor 7 maanden en een geldboete van 1.000,00 EUR (X 6 = 6.000,00 EUR) of (een vervangende gevangenisstraf van 90 dagen) met uitstel 3 jaren voor 800,00 EUR (X 6 = 4.800,00 EUR), bijzondere verbeurdverklaring voor de verkoop/het te koop stellen zonder vergunning van verdovende middelen: aflevering een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (meermaals) en voor de verkoop/het te koop stellen zonder vergunning van psychotropische stoffen: aflevering een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (meermaals).

Dit wijst erop dat betrokkene zich niet conformeert aan de normen en waarden van de Belgische samenleving. “

2. Over de rechtspleging

Verzoeker diende tijdig een synthesesamenvatting in.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift een enig middel aan, dat is afgeleid uit de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet afdoende, correct en niet tegenstrijdig zijn;

"de beslissing moet verbroken worden indien zij op een verkeerd motief berust (R.v.St. 27/11/1981, nr. 21.606, Arr. R.v.St. 1981,1722).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de motivering verkeerd is. De verwerende partij heeft evenmin met de vereiste voorzichtigheid gehandeld.

Openbare orde/veiligheid van het land

De verwerende partij besliste om de aanvraag om machtiging tot vestiging van verzoeker af te wijzen omdat deze laatste een gevaar zou betekenen voor de openbare orde en de of de openbare veiligheid.

De verwerende partij verwijst hierbij naar de veroordeling van door de Correctionele rechtbank van Antwerpen dd. 06.03.2017, hetzij meer dan 4 jaren geleden.

Het feit dat verzoeker een gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de openbare veiligheid wordt in de betreden beslissing niet aangetoond. Verzoeker verwijst hierbij naar de volgende elementen:

- De veroordeling dateert van 4 jaren geleden

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker in 2017 veroordeeld werd. Hij heeft sindsdien niet meer in aanraking gekomen met de ordediensten. Het gebrek van recidive na zoveel jaren toont aan dat de feiten naar aanleiding van de kwetsieuze veroordelingen het gevolg van een accident waren. Hij heeft kunnen begrijpen dat hij dergelijke feiten niet mag plegen. Hij heeft zijn les geleerd en dat alles blijkt uit het feit dat hij dergelijke feiten niet meer heeft gepleegd.

- Verzoeker kreeg een straf met uitstel

Uit de bestreden beslissing blijkt dat een deel van de straf van verzoeker met uitstel werd uitgesproken. De rechter heeft hem veroordeeld tot 14 maanden waarvan 7 met uitstel van 3 jaren. Het feit dat de rechtbank de helft van de straf met uitstel heeft uitgesproken betekent dat de rechtbank hem een kans wou geven. Het feit dat verzoeker een straf met uitstel heeft gekregen toont aan dat de rechtbank hem niet als een gevaarlijke persoon beschouwt.

Uit al het voorgaande blijkt dat de bepalingen van artikel 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen geschonden worden.”

3.2. In zijn synthesesmemorie beperkt verzoeker zijn middel tot de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hij stelt het volgende:

“De verwerende partij stelt in zijn nota dat de bestreden beslissing correct gemotiveerd zou zijn. Hij verwijst hierbij naar het feit dat verzoeker heeft kunnen antwoorden om de door de verweerder aangehaalde argumenten.

De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij de motieven van de verwerende partij louter bekritiseerd heeft. Deze kritiek zou volgens de verwerende partij niet ernstig zijn.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, gaf verzoeker voldoende elementen waaruit blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing niet afdoende zijn. Verzoeker verwijst hierbij naar het feit dat zijn veroordeling in kwestie van 2017 dateert, hetzij meer dan 4 jaar geleden. De aard van de door verzoeker gekregen straf (14 maanden gevangenisstraf waarvan 7 maanden met uitstel voor een periode van 3 jaar) is tevens een element die ik zijn voordeel zou moeten pleiten.

Naast de voormelde veroordeling is er geen element dat lasten verzoeker weerhouden kan worden.

Gelet op het voorgaande kan verzoeker thans niet als een gevaar voor het openbaar orde beschouwd worden.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;”

3.3. De Raad wijst er in eerste instantie op dat hij, overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), uitspraak doet op grond van deze synthesesmemorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

De Raad beperkt zich dus tot de beoordeling van de door verzoeker aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht.

Vervolgens moet erop worden gewezen dat, in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn synthesesmemorie aangeeft, de verwerende partij *in casu* geen nota heeft ingediend.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 15 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en behoudens wanneer de vreemdeling die erom verzoekt zich in één der in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8° voorziene gevallen bevindt, moet de machtiging tot vestiging verleend worden aan:

1° de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7°, bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd is om zich in het Rijk te vestigen of diens familieleden op wie artikel 10, § 1, eerste lid, 1°, van toepassing is, voorzover deze, wat de echtgenoot of de partner betreft, samenleeft met die vreemdeling; 2° de vreemdeling die bewijst dat hij gedurende vijf jaar regelmatig en ononderbroken in het Rijk heeft verbleven.

De minister of diens gemachtigde kan controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de gestelde voorwaarden. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval van gegronde vermoedens dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te bekomen.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag verworpen wordt om reden van openbare orde/veiligheid van het land.

De Raad stelt vast dat, zoals verzoeker terecht betoogt, in de bestreden beslissing ter staving van het openbare orde karakter enkel verwezen wordt naar een strafrechtelijke veroordeling die dateert van meer dan 4 jaar geleden, om vast te stellen dat verzoeker zich niet conformeert aan de normen en waarden van de Belgische samenleving. Echter, uit niets blijkt dat en waarom verzoeker op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Dit klemmt des te meer nu wordt verwezen naar een gevangenisstraf van 14 maanden waarvan 7 maanden met uitstel voor 3 jaar, een geldboete met vervangende gevangenisstraf en een bijzondere verbeurdverklaring en niet blijkt dat verzoeker sedertdien nog andere feiten kunnen worden aangewezen. De Raad kan derhalve alleen maar concluderen dat niet afdoende wordt gemotiveerd waarom verzoeker actueel geacht wordt de openbare orde of de veiligheid van het land te kunnen schaden. De vermelding in de bestreden beslissing dat de strafrechtelijke veroordeling erop wijst dat betrokkene zich niet conformeert aan de normen en waarden van de Belgische samenleving doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Gelet op het ontbreken van de nota, brengt de verwerende partij geen argumenten bij die hierover anders doen denken.

Bij gebrek aan afdoende motivering kan de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht zoals opgelegd in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 worden aangenomen.

3.4. Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 oktober 2021 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot vestiging wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS